

Arrest

nr. 93 498 van 13 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 16 juli 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2012 met referentnummer 20832.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DEVOS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. SEMENIOUK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen toe op Belgisch grondgebied op 25 mei 2011 en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in, die op 12 juli 2011 resulteerde in beslissingen van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoekers tegen deze beslissingen werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrest nr. 68 306 van 11 oktober 2011, waarbij verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoekers dienden op 10 oktober 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet), die op 14 februari 2012 resulteerde in een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot ongegrondverklaring.

1.3. Op 1 maart 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.4. Verzoekers dienden op 19 maart 2012 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.5. Op 27 juni 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk. Dit is thans de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 20.03.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

B., P. (...) (R.R.: (...))

geboren te Kline op 15.07.1991

B., A. (...) (RR: (...))

geboren te Zajm (RR: (...))

+ kinderen:

B., N. (...) (RR: (...))

geboren te Peje op 11.07.2009

B., A. (...) (RR: (...))

geboren te Sint-Ni klaas op 09.07.2011

nationaliteit: Kosovo

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Redenen :

Artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 14.02.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 10.11.2011. Betrokkene, B. P. (...), legt in de nieuwe verblijfsaanvraag twee medische getuigschriften voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 10.11.2011. De voorgelegde medische getuigschriften bevestigden slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 14.02.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de

betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). (...)."*

1.6. Op 16 juli 2012 wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). (...)"

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoekers beroepen zich in een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, op de schending van de motiveringsplicht *"zoals voorgeschreven in de Wet op de formele motiveringsplicht van 29 juli 1991, art. 62 Vreemdelingenwet. Van 15 december 1980"*.

Verzoekers betogen dienaangaande als volgt:

"De Administratie dient elke aanvraag gebaseerd op art. 9ter Vreemdelingenwet. Nauwkeurig en individueel te onderzoeken. De medische situatie op het moment van de beslissing dient onder de loep genomen te worden. Een nieuwe aanvraag kon ingediend worden nu deze aanvraag een onderzoek verdiende (een medische situatie evolueert voortdurend)."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij inhoudelijke kritiek leveren op de beslissing, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De eerste bestreden beslissing strekt ertoe op een gemotiveerde wijze te stellen dat verzoekers' tweede aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk is. Uit hun betoog blijkt dat verzoekers de overtuiging zijn toegedaan dat hun medische situatie een onderzoek verdiende omdat een medische situatie voortdurend evolueert, maar met dit algemeen niet geconcretiseerd betoog slagen zij er niet in de kernvaststelling in de bestreden beslissing te doen wankelen, namelijk dat de medische getuigschriften die neergelegd werden ter ondersteuning van de tweede aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen de in de eerste aanvraag om verblijfsmachtiging aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene slechts bevestigen en deze reeds het voorwerp is geweest van een onderzoek ten gronde. Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de eerste bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Het eerste middel is derhalve ongegrond.

2.4. In een tweede middel, waarvan kan worden aangenomen dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, beroepen verzoekers zich op de schending van “het recht op onderwijs” vervat in “art. 2 van het Protocol nr. 1 bij het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.”

Verzoekers betogen dat hun kinderen regelmatig zijn ingeschreven in de Vrije Basisschool Sint-Jozef te Borsbeek, dat zij aldaar scholing in het Nederlands volgen en de kans moeten hebben om deze scholing verder te zetten en te voltooien. Zij voegen eraan toe dat dit ook hun uitdrukkelijke wens is als ouders.

2.5. Het recht op onderwijs zoals voorzien in artikel 2 van het eerste protocol bij het EVRM is niet absoluut. In de zaak Leyla Sahyn tegen Turkije (EHRM 10 november 2005, LJN AV1508) heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) onder meer als volgt overwogen:

“The right to education, as set out in the first sentence of Article 2 of Protocol No. 1, guarantees everyone within the jurisdiction of the Contracting States 'a right of access to educational institutions existing at a given time', but such access constitutes only a part of the right to education.(...) In spite of its importance, this right is not, however, absolute, but may be subject to limitations; these are permitted by implication since the right of access 'by its very nature calls for regulation by the State' (Belgian Linguistic case, judgment cited above, p. 32, § 5; see also, mutatis mutandis, Golder, cited above, pp. 18-19, § 38; and Fayed v. the United Kingdom, judgment of 21 September 1994, Series A no. 294-B, pp. 49-50, § 65, 1995, 463).” Zie ook “AFFAIRE CATAN ET AUTRES c. MOLDOVA ET RUSSIE (Requêtes nos 43370/04, 8252/05 et 18454/06)”, EHRM, 19 oktober 2012.

Het kan dus aanvaard worden dat een Staat verblijfvoorwaarden bepaalt die dienen te worden vervuld, in casu in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betwisten de gedane vaststelling in de tweede bestreden beslissing niet. Er wordt niet aangetoond dat een eventuele terugkeer naar het land van herkomst verzoekers' kinderen het recht op onderwijs zou ontnemen. Er wordt evemin aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen bestaan in het land van herkomst die de voorzetting van elke vorm van onderwijs verhinderen. Indien verzoekers van oordeel zijn dat om redenen van onderwijs hun kinderen verder moeten kunnen vertoeven op het Belgisch grondgebied, komt het hen toe een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarover de verwerende partij zal dienen te oordelen. Voorts staat het verzoekers vrij een aanvraag tot verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten in te dienen, om de kinderen toe te laten het lopend schooljaar te beëindigen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4.Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA